

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Slavomírem Novákem ve věci

žalobkyně: **Z. M.**, nar. X,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
zastoupena JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2025, č. j. OAM-1345/ZA-ZA11-D02-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2025, č. j. OAM-1345/ZA-ZA11-D02-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany, podaná dne 23. 11. 2025, shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno, neboť příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Bulharská republika.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nevychází se spolehlivě zjištěného stavu věci. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, není řádně odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Výroková část je nepřesná a neurčitá a i tato vada je způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Podle žalobkyně žalovaný porušil článek 17 Dublinského nařízení, jelikož se jím vůbec nezabýval a rovněž proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyně si uvědomuje, že se jedná o procesní alternativu, kdy však musí být zdůvodněno, proč ji správní orgán nevyužil.; žalovaný se touto možností vůbec nezabýval.
4. Ve spise chybí řádně získaný důkaz o probíhajícím řízení v Bulharsku. Je třeba postavit najisto, který stát je příslušný k posouzení žádosti účastníka řízení a který stát aktivně vede takové řízení.
5. Žalovaný uvádí, že obdržel informaci o tom, že Bulharsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalobkyně tato žádost není nijak ověřena, neměla možnost na toto zjištění reagovat. Tento závěr není dostatečně odůvodněn a rozhodnutí je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
6. Nebylo postupováno zákonným způsobem ve věci přijetí žalobkyně Bulharskem zpět na své území k posouzení její žádosti o azyl.
7. Žalovaný měl před zastavením řízení o udělení mezinárodní ochrany alespoň obecně posoudit osobní situace žalobkyně s ohledem na zásadu *non-refoulement*, a to z hlediska obecného mezinárodního práva, Úmluvy o postavení uprchlíků a rovněž Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž s ohledem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva.

8. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost přesunu žalobkyně do Bulharska a vedení azylového řízení tam, když žalovaný konstatuje, že není příslušný k vedení azylového řízení. V této souvislosti žalobkyně cituje z rozhodnutí Krajského soudu v Praze, č. j. 49 Az 90/2015-29. S odkazem na toto rozhodnutí žalobkyně uvádí, že i s ohledem na anglickou verzi Dublinského nařízení přezkum musí zahrnovat i posouzení situace v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován, což míří na postup podle čl. 3 odst. 2 věty druhé Dublinského nařízení. Měla by tedy být posuzována kritéria podle kapitoly III. tohoto nařízení ke zjištění, zda nemůže být příslušným jiný členský stát.
9. Napadené rozhodnutí je tedy v rozporu se zásadou materiální pravdy, je zmatečné, neboť žalovaný neměl postupovat formalisticky a vydat procesní rozhodnutí s odkazem na již jednou podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by zjišťoval závažné překážky aplikace čl. 3 Dublinského nařízení a s ohledem na čl. 17 tohoto nařízení. Není tedy důvod se domnívat, že žalovaný nemůže být příslušný k projednání žádosti.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu a v souladu s požadavky § 3 správního řádu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v Bulharské republice a ta je tedy odpovědným státem ve smyslu Dublinského nařízení. Uvedené bylo ověřeno prostřednictvím systému EURODAC a komunikací s příslušnými orgány Bulharské republiky.
11. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, z jakých skutkových a právních závěrů správní orgán vycházel. Rozhodnutí splňuje i požadavky § 68 odst. 3 správního řádu.
12. Žalobkyně neuvedla relevantní skutečnosti mající vliv na určení příslušného státu. Žádné z kritérií v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určovalo příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně, nebylo naplněno.
13. Dále žalovaný odkázal na znění čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení s tím, že žalobkyně byla držitelkou víza č. X, vydaného Bulharskem s platností do 27. 9. 2025. Dne 3. 12. 2025 odeslal žalovaný bulharské straně žádost o přijetí zpět podle Dublinského nařízení. Dne 9. 12. 2025 správní orgán obdržel informaci, že Bulharsko svou příslušnost uznalo. Správní orgán rovněž po posouzení podmínek podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení uzavřel, že v případě Bulharska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky žadatelů, které by s sebou neslo riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 4 Listiny základních práv EU.
14. Článek 17 Dublinského nařízení zakotvuje diskreční oprávnění členského státu, ne však subjektivní veřejné právo žadatele o mezinárodní ochranu. K tomu lze odkázat např. na rozsudek SDEU ze dne 16. 2. 2017, C-578/16PPU, C. K, či rozsudek SDEU ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, N. S. a M. E. Žalobkyně netvrdila ani nedoložila konkrétní skutečnosti nasvědčující existenci takových nedostatků v Bulharské republice. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 10/2017-45 či usnesení NSS ze dne 28. 8. 2019, č. j. 9 Azs 171/2019-28, a dále na rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 4 Azs 27/2018-30.
15. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

16. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“).
17. Městský soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť účastníci řízení nevyjádřili ve lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
18. Žaloba není důvodná.
19. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
20. Dne 23. 11. 2025 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 28. 11. 2025 žalobkyně poskytla údaje ke své žádosti a byl s ní proveden pohovor. Sdělila, že dne 23. 6. 2025 odletěla z Uzbekistánu do Turecka, následně dne 24. 6. 2025 přicestovala autobusem do Bulharska. Zde zůstala a pracovala 8 dní. Od července 2025 je v ČR, kam přicestovala autobusem dne 4. 7. 2025. Disponuje bulharským vízem k pobytu č. X, platným do 27. 9. 2025. Mimo jiné uvedla, že je zdravá, neužívá žádné léky. Za důvody žádosti označuje skutečnost, že „si vzala úvěry“, ve vlasti má dluh, peníze získala od státních bank. Její závazky jsou po ní nyní vymáhány soudně. V případě návratu do vlasti by jí hrozilo zatčení. Dcera má chronické astma, měla i záchvat a skončila v nemocnici. Léčba je možná v Turecku, ale potřebuje peníze. Uvedla, že zde byla nelegálně, nikdo ji nechtěl zaměstnat a nemohla tudíž splácet dluhy.
21. Z protokolu o pohovoru vyplývá, že žalobkyně poučení o tzv. dublinském systému nečetla. Při pohovoru o uvedeném tedy byla poučena s tím, že v jejím případě bude odeslána žádost o převzetí do Bulharské republiky z důvodu držení bulharského víza. Za důvod, pro který nemůže žádat o mezinárodní ochranu v Bulharské republice, žalobkyně označila skutečnost, že když vyřizovala doklady v Uzbekistánu, bylo jí řečeno, že bude v Bulharsku měsíc a poté jí vyřídí kartu na 2 roky. Zaměstnavatel jí sdělil, že to není pravda, že u něj bude 3 měsíce pracovat a poté bude poslána do vlasti. Rozhodla se tedy, že odjede za bratrem do Prahy. Za osm odpracovaných dní nedostala zaplacen. Problémy tam neměla, ale neměla tam známé ani ubytování a práce byla špatně placená. V ČR má polorodého bratra (roč. X), který má českou kartu. Pomohl jí s ubytováním a jídlem. Ve vlasti se nestýkali, pouze jednou. Nerozumí tomu, proč má bulharské vízum. Když nemohla splácet dluhy, odjela do Bulharska, neboť jí bylo doporučeno, jelikož je to země EU a vízum lze vyřídit rychle. Její dluh činí přibližně 3 000 USD. Neví, co by dělala v Bulharsku, nikoho tam nezná. V ČR jsou lidé příjemnější.
22. Správní spis dále obsahuje Výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR týkající se bratra žalobkyně a doklad (potvrzení) o zajištění ubytování s tím, že žalobkyni bude poskytnuto ubytování na adrese ve V. od 1. 9. 2025 do 31. 8. 2026.
23. Ve spise je též založen dokument „Bulharsko, Informace OAMP, 24. června 2025“.
24. Dále spis obsahuje Vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu ze dne 11. 12. 2025, a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Úřední záznam ze dne 29. 12. 2025, že se žalobkyně uvedeného dne (19. 12. 2025 v 9:00 hod.) k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavila.

25. Dne 19. 12. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž bylo řízení o žádosti žalobkyně podané v ČR zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení její žádosti je Bulharská republika. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 12. 2025. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný prvotně zabýval pobytovou historií žalobkyně, shrnul důvody její žádosti a výsledky z proběhnuvšího pohovoru, tedy její rodinnou a osobní situaci. Nejprve zkoumal, zda je ve smyslu dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobkyně. Posoudil danou problematiku podle čl. 7 odst. 1. Dále po posouzení kritérií stanovených v čl. 8 dublinského nařízení uzavřel, že žalobkyně není nezletilá a uvedené kritérium nelze použít. Dále seznal, že na případ žalobkyně nelze aplikovat ani čl. 9 Dublinského nařízení, neboť na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žalobkyně. Žádost nelze posoudit ani podle čl. 10 Dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žalobkyně, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Případné není ani kritérium podle čl. 11 uvedeného nařízení, když na území členských států EU nepobývají žádní její rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, kteří by žádali o mezinárodní ochranu.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně, držitelka cestovního dokladu Republiky Uzbekistán, byla dne 23. 11. 2025, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelkou víza č. X, vydaného Bulharskem s platností do 27. 9. 2025. Uzavřel, že je tedy třeba aplikovat kritérium podle čl. 12 dublinského nařízení. Žalovaný požádal dne 3. 12. 2025 Bulharskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaná podala v ČR. Souhlasnou odpověď z Bulharska o převzetí žalobkyně na své území obdržel žalovaný dne 9. 12. 2025.
27. Žalovaný dále zhodnotil situaci v Bulharské republice, kdy vycházel z Informace OAMP ze dne 24. 6. 2025, s tím, že v této zemi nedochází k žádným systematickým nedostatkům řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žádostí žadatelů o mezinárodní ochranu, ani nehrozí žádné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Ačkoliv mohou být životní podmínky v Bulharské republice po ekonomické stránce či s ohledem na hygienický standard na nižší úrovni, azylové řízení není prostředkem ke zvyšování ekonomického komfortu žadatele.
28. Městský soud vyšel z této právní úpravy:
29. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
30. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

31. Podle čl. 8 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec.*
32. Podle čl. 8 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.*
33. Podle čl. 8 odst. 3 Dublinského nařízení *pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu.*
34. Podle čl. 8 odst. 4 Dublinského nařízení *v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.*
35. Podle čl. 9 Dublinského nařízení *pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.*
36. Podle čl. 10 Dublinského nařízení *pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.*
37. Podle čl. 11 Dublinského nařízení *pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný členský stát určen na základě těchto ustanovení a) příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle*

kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob; b) jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich.

38. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
39. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
40. Podle čl. 12 odst. 3 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední; b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz; c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.*
41. Podle čl. 12 odst. 4 první věty Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
42. Podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení *Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.*
43. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie“ [tj. Dublinské nařízení].*
44. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
45. Úvodem soud předesílá, že žalobní námitky vykazují velkou míru obecnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kde nejsou žalobní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

námítky blíže specifikovány, tam se k nim zdejší soud může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině.

46. Soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobkyní i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobkyně uvedená v průběhu správního řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobkyně byla v minulosti držitelkou víza vydaného Bulharskou republikou a že bulharská strana akceptovala přijetí žalobkyně. Při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. K tomu se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s relevantní právní otázkou příslušnosti členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil (tedy zejména čl. 12), a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o tom, že na základě kritéria daného článkem 12 Dublinského nařízení, je k vyřízení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany příslušná Bulharská republika, dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí odůvodnil. V postupu žalovaného nenalezl soud žádný deficit. Obecné námítky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné.
47. Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Dublinského nařízení je jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do příslušného státu nebrání systémové nedostatky (viz čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení), musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Na základě takto shromážděných podkladů tedy musí žalovaný správní orgán učinit úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků v konkrétní zemi. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18: *„úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce dublinského nařízení musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Tyto závěry správního orgánu musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (rozsudek ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22).“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22: *„v rámci dublinského systému nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému (resp. z hlediska srovnatelných závazků ostatních zemí dublinského systému, které nejsou právními předpisy Společného evropského azylového systému v té či oné míře vázány), že by zde v případě přemístění žadatele do dané země*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dublínského systému vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení s tímto žadatelem rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly konkretizovány v judikatuře obou evropských soudů, tedy Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci uplatňování dublínského systému srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. prosince 2011, N. S. a M. E., C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865; ze dne 14. listopadu 2013, Puid, C-4/11, EU:C:2013:740 a ze dne 10. prosince 2013, Abdullahi, C-394/12; EU:C:2013:813 a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. ledna 2011 ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. listopadu 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12), a to ať již přímo v této zemi, do níž má být žadatel přemístěn, anebo - z důvodu absence řádného posouzení jeho žádosti - v zemích třetích, včetně případně i země jeho původu.“

48. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28 plyne, že „v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry. Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“ Nadto je ze správního spisu, resp. z Informace OAMP zřejmé, že v případě Bulharské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V souladu s dublínským nařízením je Bulharsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádosti o mezinárodní ochranu. Soudu rovněž není známo žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharské republice, či že by Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky vydal jakékoliv stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharské republiky. Soud zdůrazňuje, že Bulharská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Bulharská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv.
49. Soud tedy ve shodě s žalovaným neshledal, že by v Bulharské republice existovaly závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Je možné, že hygienické standardy a životní podmínky jsou v Bulharské republice na nižší úrovni, než např. v ČR, ovšem nelze hovořit o systematických nedostacích vedoucích k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k řízení ve věcech mezinárodní ochrany.
50. Žalobkyně vyjádřila své obavy z transferu do Bulharska s odůvodněním, že zde má dluhy, které není schopna splácet, a v případě návratu jí hrozí zatčení. Žalobkyně však k tomu ničeho nedoložila. Soud nemůže za žalobkyni řešit důsledky jejích neuvážených finančních rozhodnutí.
51. Dcera, která má chronické astma, nepobývá v ČR. Žalobkyně uvedla, že léčba je možná v Turecké republice, ale jsou na ní potřeba legálně vydělané peníze. Tedy neuvádí, že léčba by byla možná pouze v ČR, ani, že tu s ní dcera pobývá. Vydělat si peníze v souladu se zákonem lze jistě i v Bulharské republice, žalobkyně však bohužel při své zkušenosti s prací v Bulharsku „natrefila“ zrovna na nepoctivého zaměstnavatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

52. Soud rovněž souhlasí s tím, že žalobkyně měla možnost se seznámit s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, avšak ze spisu vyplývá, právní zástupce se bez udání důvodu k úkonu nedostavil.
53. Soud rovněž konstatuje, že v případě aplikace Dublinského nařízení je v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti a případně též posouzení informací týkajících se země původu je pak hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat situací v zemi původu, ani k tomu shromažďovat jakékoliv informace.
54. Jediná konkrétnější žalobní námitka spočívala ve tvrzení, že žalovaný pochybil, jestliže se v napadeném rozhodnutí nezabýval možností aplikovat článek 17 Dublinského nařízení, a že v důsledku této vady je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
55. V této věci soud vycházel ze závěrů, které koncipoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24. V něm soud konstatoval, že žalovaný má povinnost „zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany. V takových situacích lze konstatovat nutnost vypořádání aplikace čl. 17 odst. 1 správním orgánem, přičemž je třeba takové rozhodnutí odůvodnit.“
56. Tuto povinnost žalovaný v nyní rozhodované věci splnil, když se s možností aplikace čl. 17 Dublinského nařízení vypořádal, a to na straně 5 odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný tam uzavřel, že žalobkyně se svou žádostí snaží zejména legalizovat svůj pobyt na území ČR, když její nukleární rodina žije v zemi původu, a k České republice žalobkyně nemá žádné dlouhodobé vazby; s nevlastním bratrem se v minulosti nestýkala. Žalovaný správně uzavřel, že azylové řízení nemá být prostředkem ke zvyšování ekonomického komfortu žadatele. Z těchto důvodů se žalovaný rozhodl neaplikovat čl. 17 Dublinského nařízení, přičemž soud považuje toto odůvodnění za dostačující. Lze souhlasit se žalovaným, že se o výjimečný případ hodný zvláštního zřetele nejedná.
57. Vypořádání této žalobní námítky proto soud uzavřel s tím, že možnost aplikace čl. 17 Dublinského nařízení žalovaný posoudil a v napadeném rozhodnutí vypořádal, pročez to není v tomto směru nepřezkoumatelné. Věcné závěry žalované pak soud aproboval, s tím, že žalovaný vyhodnotil ty údaje o žalobkyni, které měl k dispozici. Pro úplnost lze poukázat i na to, že ani v žalobě žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by měla vyplývat nezbytnost zabývat se možnou aplikací čl. 17 Dublinského nařízení.

VI.

Závěr a náklady řízení

58. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítl.
59. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. dubna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
soudce